

fra Danmark, i saa stort Omfang som muligt. Jeg tror, det er heldigst, at vi træffer Forholdsregler for at imødegaa noget saadant, og naar det gøres med den fornødne Frist, vil det være overmaade let og lige til at indrette en Fabrik til at løse denne Opgave. Der kræves ganske simpelt det, at de, som er Herrer over Bestillingerne, nemlig den danske Regering, placerer disse i deres eget Land i Stedet for at vente til sidste Øjeblik, naar de skal bruge Lokomotiverne, og saa placere Bestillingerne i Udlandet.

Endnu har jeg kun en lille Bemærkning at gøre til et enkelt Medlem, nemlig det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), som i sin Tale bebrejdede mig, at jeg var med til at forstærke Uroen i Befolkningen. Det ærede Medlem gav mig i Virkeligheden Ret. Han sagde nemlig, at Statsbanerne arbejdede aldeles fortrinligt, det var altsaa ikke dér, der var noget i Vejen. Det ærede Medlem mente vel, at det var Krigen, der havde Skylden. Men jeg har ikke bebrejdet Statsbanernes Funktionærer, at de ikke arbejdede flittigt og godt nok, jeg har tværtimod sagt det modsatte, jeg har sagt, at Forholdene var stærkere end Administrationen. Naar jeg har fundet Anledning til at fremdrage denne lille Bemærkning af det ærede Medlem, er det for at udtrykke min Glæde over den. Jeg synes, det er tiltalende at høre af en Socialdemokrat, at hvad det først og fremmest gælder om, er ikke at vække Uro i Landet og at kæmpe for de nationale Synsmaader. Det er altid rart, naar Folk forbedrer sig paa deres ældre Dage, og hvis Socialdemokratiet ogsaa i Fremtiden vil sørge for, at der ikke bliver Uro i Landet, og vil kæmpe for de nationale Synsmaader, skal ingen være gladere derover end jeg.

J. Andersen: Den højtærede Minister sagde til mig i Gaar, at Lokomotivfabrikationen laa saaledes herhjemme, at den ikke kan tilfredsstille det Krav til Lokomotiver, som for Tiden er fremme. Det vidste jeg i Forvejen, men hvad jeg gerne vil have noget at vide om, er, om der arbejdes paa at faa Lokomotivtrangen afhjulpet saa vidt, som den kan afhjælpes ved Bygning af Lokomotiver herhjemme. Vi ved alle, at rundt omkring paa de store Stationer lider man under Mangelen af Lokomotiver til Rangement, og at vi i det hele har for faa Rangementmaskiner. Det havde vi allerede, før Krigen udbrød, og under de nuværende Forhold er det blevet endnu værre. Derfor vil jeg gerne vide, om der for Tiden arbejdes med fuld Kraft paa at afhjælpe denne

Mangel ved, at man her hjemme bygger de Lokomotiver, som vi har Evne til at bygge, og i det hele gør, hvad man kan, for at afhjælpe Mangelen paa Lokomotiver.

Med Hensyn til en andet Punkt i min Tale udtalte den højtærede Minister, at Privatbaneanlægene her i Landet har faaet deres Penge, efterhaanden som disse forfaldt, eller i alt Fald saa nogenlunde. At en Del af dem har faaet deres Penge, ved jeg, men jeg ved ogsaa, at en stor Del af dem i lange Tider har staaet i Forskud for Penge, som de ikke kunde faa fra Statskassen. Om det var af den ene eller den anden Grund, skal jeg lade usagt, men en Kendsgerning er det, at de har maattet staa i Forskud, og jeg skulde være fejl underrettet, om ikke en hel Mængde Privatbaneanlæg her i Landet i Øjeblikket staa i meget betydelige Forskud for Statskassen. Det Spørgsmaal, jeg rejste, var ikke, om de kunde faa disse Penge — de faar dem nok Tid efter anden —, men det, jeg gerne vil have at vide og ønsker, at Rigsdagen skal vide, er, om man kan vente, at Staten vil dække det Rentetab, som de paagældende Kommuner derved lider, eller om det er Mening, at Kommunerne skal betale Renten af de Penge, som de maa laane for mange paa Grund af disse Forhold. Jeg ønsker at vide og beder den højtærede Minister oplyse os om, hvor mange Penge Statskassen i dette Øjeblik skylder til Privatbaneanlæg her i Landet, Penge, som skulde have været udbetalte til Dato, og om det er Mening, at Staten vil holde de Kommuner skadesløse for Rentetabet ved det Forhold, at Statskassens Penge ikke er udbetalte i rette Tid.

Med Hensyn til Spørgsmaalet Privatbane eller Statsbane paa Strækningen Skern—Skive udtalte den højtærede Minister, at en Privatbane med Tilskud som af mig nævnt vil være i Realiteten det samme som det, Ministerens Forslag tilsigter. Dette er imidlertid ikke helt rigtigt. Thi det, der vil ske efter den højtærede Ministers Forslag, er, at Staten skal bygge en Jernbane og overdrage den til et privat Selskab til Drift, men saa bliver der dog det tilbage, at Staten dér har et Aktiv, og jeg kan ikke tænke mig, at Staten skal ligge inde med et Aktiv, som Staten ikke skal føre Tilsyn med som en Statsejendom. Og jeg kan ikke se rettere, end at hvis vi bygger en Jernbane af den Slags og den skulde blive Forløber for flere af samme Art, opnaar vi vel derved, at vi faar det samme Antal Jernbaner, som vi nu faar ved at bygge og drive dem som Privatbaner, men vi faar tillige dette, at de skal